

РЕШЕНИЕ

№ 5914

гр. София, 28.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 28.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **6285** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/ и е образувано по жалба от И. Е. К. от [населено място], действаща като [фирма] ЕИК[ЕИК], подадена чрез пълномощника адв.М. Д.К. – М. срещу Ревизионен акт № Р-22221018000897-091-001 от 09.11.2018 г., потвърден в оспорената му част на установения резултат по ЗДДС за данъчните периоди м.05.2013г., , м.09.2013г., м.01.2015г., м.03.2015г., м.06.2015г., м.12.2015г. и м.04.2016г. с Решение № 316/25.02.2019г. на директор на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП С.. В жалбата се твърди, че оспореният ревизионен акт /РА/ е неправилен, незаконосъобразен и необоснован и се иска отмяната му. Развити са доводи, че органите по приходите неправилно са установили основния предмет на дейност на жалбоподателя, оспорват се изводите в РА и в решението на директора на дирекция ОДОП, че липсват данни за предприети фактически действия по реализацията на Договор №10/312/02679/31.10.2014 г. за отпускане на финансова помощ по мярка 312 „Подкрепа за създаване и развитие на микропредприятие“ от програмата за развитие на селските райони за периода 2007 г. – 2013 г. /ПРСР/, подкрепена от Европейския Земеделски Фонд за Развитие на Селските Райони /ЕЗФРСР/, сключен между ДФ „Земеделие“ и [фирма], както и се поддържа необоснованост на констатацията, че процесните доставки не са използвани за извършването на последващи облагаеми такива.

В съдебно производство жалбоподателката се представлява от адв.К. – М., която в

молби-становища и в представени писмени бележки поддържа жалбата. Претендира разноски по представен списък в общ размер от 1350 лв., от които 50 лв. заплатена държавна такса, 400 лв. депозит на вещи лице и 900 лв. адвокатско възнаграждение. Ответникът – директора на дирекция ОДОДП се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата и пледира за отхвърлянето ѝ като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Оспорва доказаността на разноските за адвокатско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221018000897-020-001 от 15.02.2018 г., е възложено извършването на ревизия на И. Е. К., действаща като [фирма], за установяване на задължения по ЗДДС за периодите от 29.04.2013 г. до 31.12.2016 г. Заповедта е връчена на упълномощено лице на 06.03.2018 г. Със Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22221018000897-020-002/05.06.2018 г. и ЗИЗВР №Р-22221018000897-020-003/28.06.2018 г., срока за извършване на ревизията е удължен до 06.08.2018 г.

Посочените заповеди са издадени от Д. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221018000897-092-001 от 20.08.2018 г., връчен на 16.10.2018 г. Срещу констатациите в РД не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22221018000897-091-001 от 09.11.2018 г., издаден от Д. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Б. М. Я., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен на декларирания от лицето електронен адрес на 07.12.2018 г.

С РА са установени задължения общо в размер на 11 517,28 лв., от които данък върху добавената стойност в размер на 7_873,72 лв. и лихви в размер на 3_643,56 лв. Установените задължения произтичат от отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 5_780,00 лв. и доначислен ДДС в размер на 2_093,72 лв., предмет на спор в настоящото производство.

В отговор на Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221018000897-040-001 от 09.03.2018 г. от жалбоподателката са представени писмени обяснения от 22.03.2018 г., в които е посочено, че основен предмет на дейност на [фирма] е изграждане и последваща експлоатация на три нискоетажни къщи за настаняване на туристи и една приемна сграда с ресторант в [населено място] баня, [улица] по Мярка 312 „Подкрепа за създаване и развитие на микропредприятия“. На 31.10.2014г. между ревизираното лице и Държавен фонд /ДФ/ „Земеделие“ е сключен Договор от 31.10.2014 г. и са направени разходи, свързани с предоставяне право на строеж, проектиране, проучвателни дейности от В и К и Ч.. Срокът за изпълнение на проекта е бил 15.09.2015 г., но същият се е оказал недостатъчен за реализацията му. На 17.12.2015г. е подписано Споразумение за прекратяване от 17.12.2015 г. на Договор №10/312/02679 от 31.10.2014 г. за отпускане на финансова помощ по мярка 312. Съобразно обяснението на И. К., тя е заявила, че

планира с проекта да кандидатства в нов програмен период. Посочено е също, че през ревизирия период са извършвани облагаеми доставки – отдаване под наем на собствена техника.

В хода на ревизията е установено, че с Нотариален акт /НА/ за учредяване на право на строеж /суперфиция/ №34, том I, рег. №0846 от 16.04.2013 г., Е. И. Р., ЕГН [ЕГН] и С. Г. Р., ЕГН [ЕГН], като собственици на недвижим имот придобит на основание покупко – продажба, учредяват в полза на едноличен търговец, упражняващ търговска дейност с фирма „И. К.“, представлявано от собственика и управител И. Е. К., правото да построи „Жилищни и обслужващи сгради за настаняване на туристи с необходимите комуникации и подходи“.

На името на [фирма] е издадено Разрешение за строеж №32/14.05.2013 г. за три малкоетажни къщи за настаняване на туристи и една приемна сграда с ресторант, намиращи се в [населено място] баня.

От представеното от ревизираното лице Споразумение за прекратяване от 17.12.2015 г. на Договор №10/312/02679 от 31.10.2014 г. за отпускане на финансова помощ по мярка 312 „Подкрепа за създаване и развитие на микропредприятия“ от програмата за развитие на селските райони за периода 2007 г. – 2013 г., подкрепена от Европейския Земеделски фонд за развитие на селските Райони /ЕЗФРСР/ се установява, че същото е подписано по инициатива на жалбоподателката, въз основа на постъпило в ДФ „Земеделие“ нейно искане вх. №02-6500/10638 от 23.10.2015 г. за прекратяване на договор №10/312/02679 от 31.10.2014 г., поради липса на предприети действия от страна на кандидата по реализация на инвестиционното намерение, предмет на цитирания договор.

В хода на ревизията е установено, че задълженото лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит във връзка с получени услуги, свързани с реализацията на проекта, за който е сключен договор за финансиране с ДФ „Земеделие“.

Така, за данъчните периоди м. 05.2013 г. и м. 09.2013 г. е приспаднал данъчен кредит общо в размер на 4 000,00 лв. по две фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], а именно фактура № 1...46/13.05.2013г. и фактура № 1...49/30.08.2013г., двете фактури с предмет – „Проектна документация за обект: три „Малоетажни къщи за настаняване на туристи“ в местност „Света вода“, [населено място] баня“.

За данъчен период м. 05.2013 г. е приспаднал данъчен кредит в размер на 1_000,00 лв. по фактура № 265/17.05.2013г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет – „Консултантска услуга за обект три малоетажни къщи за настаняване на туристи“. Отново за този данъчен период – м.05.2013г. е приспаднал и данъчен кредит в размер на 280,00 лв. по фактура № 49/13.05.2013г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет на доставката - „Проектна документация за обект: три „Малоетажни къщи за настаняване на туристи“ в местност „Света вода“, [населено място] баня“.

За данъчен период м. 09.2013 г. ревизираното лице е упражнило данъчен кредит общо в размер на 500,00 лв. по две фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], които са с предмет - „Изготвяне на информация за преценяване на необходимостта от О.“ и „Окончателно плащане по договор от 09.08.2013 г. за изготвяна на информация за преценяване на необходимост от О.“ – фактура № 651/12.08.2013г. и фактура № 653/19.08.2013г..

Данъчният кредит, приспаднал за м. 05.2013 г. и м. 09.2013 г., е общо в размер на 5 780,00 лв.

Поради прекратяването на договора с ДФ „Земеделие“, органите по приходите са

приели, че получените доставки няма да бъдат използвани за последващи облагаеми такива, поради което няма да е изпълнено изискването на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради нереализирането в цялост на сложния фактически състав, проявлението на елементите на който води до признаване на правото на приспадане на данъчен кредит. В тази връзка, за м. 05.2013 г. на лицето е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 4_280,00 лв., а за м. 09.2013 г. – 1_500,00 лв., или в общо размер – 5 780,00 лв.

Ревизираното лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 2 093,72 лв. по фактури за покупка на газьол и два бойлера, по периоди, размери и доставчици, както следва:

- за данъчен период м. 09.2013 г. – 34,83 лв. по една фактура за покупка на бойлер, издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК] – фактура № 201309/23.09.2013г.;
- за данъчните периоди м. 01.2015 г., м. 03.2015 г., м. 06.2015 г. и м. 12.2015 г. – общо в размер на 1_862,81 лв. по 4 фактури за покупка на газьол, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] – фактури №№ 19051/08.01.2015г., 19401/19.03.2015г., № 19978/29.06.2015г. и № 21437/29.12.2015г.;
- за данъчен период м. 01.2015 г. – 137,75 лв. по фактура № 10001314/08.01.2015г. за покупка на газьол, издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК];
- за м. 04.2016 г. – 58,33 лв. по фактура № 12613/21.03.2015г. за покупка на бойлер, издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК].

Съгласно констатациите на РД, за целите на ревизията с Протокол №1237109/09.07.2018 г. е присъединен доклад на отдел „Оперативни проверки“ при ТД на НАП С. №ОП-22002216007410-ОРП-001/11.06.2016 г., в който са констатирани следните факти и обстоятелства:

Съобразно декларираното от ЕТ в обяснителна записка, офиса му се намира в съществуваща къща в [населено място] баня, [улица], който имот е закупен с нотариален акт №133, том II, рег. №3326, дело №620 от 1999 г. Част от описания имот, а именно хол и кухня, се използват за административни дейности, съхранение на документация и срещи с бизнес партньори. През зимния период помещенията се отопляват с локално парно на течено гориво. Данъчният кредит за периода е формиран въз основа на покупки на гориво за отопление.

Въз основа на предоставени нотариални актове е установено, че земята е собственост на Е. И. Р., а не на [фирма]. Задълженото лице не е предоставило договор за наем или друг документ за ползване на офиса. Същото е декларирало, че не заплаща наем за помещенията за ползване за офис.

При извършена проверка е установено, че посочения адрес има частен дом /къща/, като на първи етаж, в дневната на къщата, с площ от 1 кв.м. има обособено работно място, състоящо се от маса и настолен компютър. В обекта не е имало обозначителни табели, пощенски кутии, звънци или други реквизити на [фирма]. Съгласно представена декларация от И. К., настоящият имот се използва за лични нужди. Същият не се отдава под наем.

При така очертаната фактическа обстановка, органите по приходите са приели, че е налице хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, поради което на основание чл. 82 и чл. 86 от ЗДДС, във връзка с данъчния кредит, упражнен по фактурите, посочени по-горе, са начислили ДДС общо в размер на 1 955,97 лв. за м. 01.2015 г., м. 03.2015 г., м. 06.2015 г., м. 09.2015 г., м. 12.2015 г. и м. 04.2016 г.

Издаденият ревизионен акт е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК. С решение №

316/25.02.2019 г. директорът на Дирекция „ОДОП” е потвърдил обжалвания пред него РА, в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за данъчните периоди м. 05.2013 г., м. 09.2013 г., м. 01.2015 г., м. 03.2015 г., м. 06.2015 г., м. 12.2015 г. и м. 04.2016 г., с който са установени задължения общо в размер на 11 517,28 лв., от които данък върху добавената стойност в размер на 7 873,72 лв. и лихви в размер на 3 643,56 лв. произтичащи от отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 5 780,00 лв. и доначислен ДДС в размер на 2 093,72 лв. Решението е връчено на 08.04.2019г. Жалбата срещу ревизионния акт, в частта, потвърден с решението на Директора на ДОДОП, е депозирана по пощата на 22.04.2019г., т.е. в срока по чл.156 ал.1 от ДОПК, поради което е и допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В рамките на съдебното производство от страна на жалбоподателя бе поискано събирането на допълнителни доказателства и допусната съдебно счетоводна експертиза.

От приетото заключение на ССЧЕ с вешо лице Г. А. в с.з. на 10.03.2020 г.се установява,че:

Фактурите - 4 броя фактури, издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК] на [фирма] с ЕИК[ЕИК], с предмет на доставката покупка на газбол са включени ли са в данъчни периоди - м.12.2015г., м.03.2015г., м.01.2015г. и м.06.2015г. в СД по ЗДДС и дневници за продажби на [фирма] с ЕИК[ЕИК] за м.12.2015г., м.03.2015г., м.01.2015г. и м.06.2015г.? Дружеството е осчетоводило тези фактури като приход сметка 702 („Приходи от продажби на стоки”) за съответния период. Тези фактури са включени в данъчни периоди - м.12.2015г., м.03.2015г., м.01.2015г. и м.06.2015г. в СД по ЗДДС и дневници за покупки на [фирма] с ЕИК[ЕИК] за м.12.2015г., м.03.2015 г., м.01.2015г. и м.06.2015г.?

По отношение на фактурата, издадена от [фирма] с ЕИК 202759 215 по която е отказан данъчен кредит в размер на 34,83 лв. за данъчен период м.09. 2013г.,с предмет на доставката покупка на бойлер вешото лице не е било възможно да установи дали същата е включена за съответния данъчен период в СД по ЗДДС и дневници за продажби на [фирма], тъй като липсват представени СД и Дневник по ЗДДС на [фирма] за данъчен период м.09.2013г. Вешото лице е установило, че едноличен собственик на капитала на [фирма] е [фирма], като последното дружество е удостоверило че е издало фактура на [фирма] за бойлер на стойност 174,17 лв. без ДДС (209 лв. с ДДС), но фактурата не е с № [ЕГН]/23.09.2013г., какъвто е посочен в запитването по данни от РД, а с № [ЕГН]/23.09.2013г. По тези фактура е осчетоводен приход по кредита на с/ка 702 „Приходи от продажби на стоки” (7022 „Приходи от продажби на стоки от България”).

Въпросната фактура е включена в отчетния регистър (дневник за покупките), респ. в СД по ЗДДС на [фирма] за период м.09.2013г.

По отношение на фактурата, издадена от [фирма], по която е отказан данъчен кредит в размер на 58,33 лв. за данъчен период м.03.2015г., с предмет на доставката покупка на бойлер заключението на експертизата установява, че фактура № [ЕГН]/21.03.2015г. за доставка на бойлер, издадена от [фирма] на [фирма], е отразен в отчетния регистър (дневник за продажбите), респ. в СД по ЗДДС на [фирма], за данъчен период м.03.2015г., като приходите от продажбата са осчетоводени.

Същата фактура е включена и в отчетния регистър (дневник за покупките), респ. в СД по ЗДДС на [фирма], за данъчен период м.04.2016г.

Идентични са установяванията в заключението на вещото лице и по отношение на фактурите, издадени от [фирма] за данъчен период м.05.2013г. и м.08.2013г. - 2 бр. фактури с предмет изготвяне на проектна документация за обект три мало-етажни къщи за настаняване на туристи, като вещото лице не е установило информация, въз основа на която да направи извод за счетоводяване на приходи по тях.

Въпросните две фактури са отразени (включени) в отчетния регистър (дневник за покупките), респ. в СД по ЗД ДС на [фирма], за данъчните периоди м.05.2013г. и м. 09.2013г.

По отношение на двете фактури, издадени от [фирма] , 1 фактура, издадена от [фирма] с вещото лице установява, че същите са включени в съответните отчетни регистри на доставчика и получателя и са осчетоводени приходи от тях.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и логично, съответстващо на останалите писмени доказателства и неоспорено от страните.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от ДОПК. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа.

На основание чл.160 ал1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че акта е незаконосъобразен на основанията, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникването и упражняването на правото на данъчен кредит. Производството по обжалване на РА не е контролно-отменително, а по същество, поради което и съдът следва да реши, с оглед събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер.

С оглед на правомощието на съда по чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът следва да провери по отношение на всеки от доставчиците дали са спазени изискванията на закона относно начисляването на данъка, реалността на доставката и използването им за следващите му облагаеми доставки или като разходи за дейността. В този смисъл е приетото от СЕС в т. 31 от решението му от 6 декември 2012 г. по дело С-285/11, Б.. Съдът следва да прецени дали тези условия са изпълнени в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право /т. 32 от цитираното решение на СЕС и т. 43 от решението на СЕС от 18 юли 2013 г. по дело С-78/12, Е.-К/. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК във вр. с пар. 2 ДР ДОПК доказателствената тежест за доказването на посочените обстоятелства е на жалбоподателя, който претендира, че законосъобразно е упражнил правото си на приспадане.

Не е спорно, че [фирма] е упражнил право на данъчен кредит по фактури за изготвяне на проектна документация и консултантски услуги

във връзка с изграждането на къщите за настаняване, като в задължение на ревизиращите органи е било да установят доколко разходите по получените доставки ще бъдат включени в цената на конкретни извършени доставки или съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност.

Горното е необходимо предвид нормата на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, която указва, че доставките, за които регистрираното лице има право на приспадане на данъчен кредит, трябва да се използват за целите на извършваните от него облагаеми доставки. Според чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. В конкретния случай наличието на право на приспадане на данъчен кредит за получените доставки се определя в зависимост от тяхното последващо използване.

Събраните доказателства установяват, че проекта, във връзка с който е сключен договор за финансиране с ДФ „Земеделие“, не е реализиран, поради което е подписано и посоченото по-горе споразумение за прекратяването му. Вярно е, че от ЕТ се твърди намерение за реализиране на проекта /включително и чрез кандидатстване в нов програмен продукт/, но за осъществяването на тези намерения не са представени писмени доказателства. Липсват доказателства за предприети фактически действия във връзка с реализиране на проекта. Както са посочили и органите по приходите, действието на издаденото разрешение за строеж №32/14.05.2013 г. е обвързано с определен срок, както и с извършването на фактически действия, който срок понастоящем е изтекъл, без да има данни за презаверяването му, съгласно чл. 153, ал. 2 и ал.3 от Закона за устройство на територията.

Не са ангажирани и доказателства от страна на жалбоподателя за предприети действия за изпълнение на проекта, включително за сключване на договори с потенциални изпълнители на строежа.

Не са представени и доказателства, които да обвързват фактурираните от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] доставки с икономическата дейност на жалбоподателя. Поради това - същите не могат да бъдат разглеждани и като част от общите разходи на търговеца при осъществяване на дейността му. С оглед на изложеното съдът намира, че правилно на лицето е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 5 780,00 лв. по издадените от горепосочените търговци

фактури, поради неизпълнение на изискването на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

В тази част РА следва да бъде потвърден, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оспореният РА е и доначислен ДДС в размер на 2 093,72 лв. В хода на ревизията е установено, че за данъчните периоди м. 09.2013 г., м. 01.2015 г., м. 03.2015 г., м. 06.2015 г., м. 12.2015 г. и м. 04.2016 г., [фирма] е упражнил право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 2 093,72 лв. по фактури за покупка на газьол и два бойлера, издадени от четирима доставчици, описани по-горе в настоящето решение. Установено е, че тези доставки са използвани във връзка с отопление на имот, находящ се на адрес: [населено място] баня, [улица], за който имот не са представени доказателства за използването му във връзка с дейността на търговеца. Установено е в ревизионното производство и необорено от жалбоподателя, че посоченият адрес се явява постоянен и настоящ адрес на родителите на И. Е. К. – Е. И. Р. и С. Г. Р.. Липсват каквито и да било доказателства, че този имот е използван за осъществяване на дейността на търговеца.

С оглед на изложеното съдът намира че е налице хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 от ЗДДС /в приложимата редакция за съответните периоди/. Съгласно тази правна норма, за възмездна доставка на стоки за целите на този закон се смята и отделянето или предоставянето на стоката за лично ползване или употреба на данъчно задълженото лице, на собственика, на неговите работници или служители или за цели, различни от независимата икономическа дейност на данъчно задълженото лице, при условие, че при производството, вносът или придобиването ѝ е приспаднал изцяло или частично данъчен кредит. Събраните доказателства установяват, че закупените бойлери и газьол са използвани за цели, различни от независимата икономическа дейност на ревизираното лице. Доколкото търговеца не е начислил ДДС за доставка на стоките, която съобразно чл. 6, ал. 3, т. 1 от ЗДДС се приравнява на възмездна доставка, правилно с оспореният РА е начислен полагащият се данък, поради което същият следва да бъде потвърден и в тази му част.

При направено искане за това и на основание чл.161 от ДОПК на приходната администрация се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 877 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на И. Е. К. от [населено място], действаща като [фирма] ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221018000897-091-001 от 09.11.2018 г., потвърден в оспорената му част на установения резултат по ЗДДС за данъчните периоди м.05.2013г., , м.09.2013г., м.01.2015г., м.03.2015г., м.06.2015г., м.12.2015г. и м.04.2016г. с Решение № 316/25.02.2019г. на директор на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП С., в общ размер на 11 517,28 лв., от които данък върху добавената стойност в размер на 7_873,72 лв. и лихви в размер на 3_643,56 лв.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 877 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: